

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.728 van 14 juni 2012
in de zaak A. 200.502/VII-38.114.**

In zake : Johann BÜGLER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Iftara Mohammad
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Franklin Rooseveltlaan 70
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van de provincie Oost-Vlaanderen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 31 maart 2011 waarbij de aanvragen van Johann Bügler tot hernieuwing van zijn bezitsvergunningen voor zes vergunningsplichtige vuurwapens onontvankelijk worden verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 mei 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 29 juni 2007 dient de verzoeker de aanvragen in tot hernieuwing van zijn wapenvergunningen voor zes vuurwapens.

3.2. De gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen verklaart de aanvragen van de verzoeker op 31 maart 2011 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen slechts wordt verleend aan personen die voldoen aan de voorwaarden vermeld in art. 11, § 3 van de nieuwe wapenwet; dat één van de voorwaarden erin bestaat dat men niet veroordeeld mag zijn als dader of medeplichtige wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°;

Overwegende dat uit het strafblad van de heer Johan Bügler blijkt dat hij op 2 mei 1994 door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld werd wegens zonder vergunning een lang vuurwapen met pompmechanisme voorhanden te hebben gehad;

Overwegende dat deze veroordeling van de heer Bügler betrekking heeft op een misdrijf dat voorkomt in de lijst van misdrijven vermeld in art. 5, § 4 van de nieuwe wapenwet, die geacht worden onverenigbaar te zijn met het bezit van

vuurwapens; dat deze gerechtelijke veroordeling van betrokkene niet gewist is van zijn strafregister; dat betrokkene evenmin eerherstel heeft bekomen voor zijn gerechtelijke veroordeling;

Overwegende dat de heer Bögler aldus niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden uit art. 11, §3 van de nieuwe wapenwet om bezitsvergunningen te bekomen voor voormelde vuurwapens;

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet). Hij stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt door hem te beschouwen als een persoon bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) en daarvoor steunt op het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 2 mei 1994. Hij zet uiteen dat uit het strafvonnis blijkt dat hij het betrokken wapen legaal heeft aangekocht en dat het werd geregistreerd bij het wapenregister, dat de gemeente hem niet informeerde over de wetswijziging, dat hij slechts tot een lichte straf werd veroordeeld, dat hij het betrokken wapen terugkreeg en bovendien een vergunning voor dat wapen verkreeg. Hij merkt voorts op dat hij geen herstel in eer en rechten verkreeg omdat hij zulks niet aangevraagd heeft.

5. De verwerende partij antwoordt dat de veroordeling op 2 mei 1994 door de correctionele rechtbank te Gent wegens het zonder vergunning voorhanden hebben van een lang vuurwapen met pompmechanisme niet wordt betwist, dat deze veroordeling voorkomt in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet dat de misdrijven opsomt die wapenbezit uitsluiten en dat zij ter zake een gebonden

bevoegdheid heeft, waardoor tot de onontvankelijkheid van de aanvragen moest worden besloten.

6. De verzoeker repliceert dat uit het strafregister niet blijkt, en de verwerende partij bewijst het ook niet, dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij meent dat hij niet valt onder de personen bedoeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet dat volgens hem betrekking heeft op "geweldsmisdrijven" of ernstige schendingen van vertrouwen. Hij stelt ten slotte dat verder onderzoek nodig was, minstens diende de verwerende partij het betrokken vonnis voor het nemen van de bestreden beslissing te hebben opgevraagd.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de wapenwet kan een vergunning slechts worden verleend aan personen die niet veroordeeld zijn wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van die wet.

Artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet heeft betrekking op misdrijven bepaald in "deze wet, de in artikel 47 bedoelde wet en de besluiten ter uitvoering ervan".

De in artikel 47 van de wapenwet bedoelde wet is de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie, en de wijzigingen van die wet.

De verzoeker werd op 2 mei 1994 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent wegens het zonder vergunning voorhanden hebben van een lang vuurwapen met pompmechanisme. Hij werd aldus veroordeeld voor een misdrijf bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet en voldoet niet aan de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning. De verwerende partij beschikt te dezen over een gebonden bevoegdheid, zonder enige beoordelingsruimte en moest bijgevolg de aanvragen van de verzoeker afwijzen.

Zij diende geen rekening te houden met andere feitelijke gegevens, noch een onderzoek te voeren naar het gevaar dat wapenbezit in hoofde van de verzoeker zou kunnen vormen voor de openbare orde.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt dat geen wanverhouding mag bestaan tussen de beslissing en de motieven waarop ze is gebaseerd en dat een beslissing zorgvuldig moet worden voorbereid. Hij is van oordeel dat de verwerende partij het vonnis had moeten opvragen of hem minstens om uitleg had moeten vragen en rekening had moeten houden met het feit dat het een vernieuwing van vergunningen betreft, dat het vonnis dateert van 1994 en dat een lichte straf werd uitgesproken.

Beoordeling

9. Zoals bij het onderzoek van het eerste middel is gebleken, was de verwerende partij verplicht de aanvragen van de verzoeker af te wijzen, aangezien hij niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, juncto artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet en beschikt zij ter zake niet over enige discretionaire bevoegdheid. De argumenten die de verzoeker aanvoert om de onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen - het feit dat het vonnis dateert van 1994, dat in het vonnis slechts een lichte straf wordt opgelegd en dat het een hernieuwing van bestaande vergunningen betreft - zijn derhalve niet relevant.

Aangezien de omstandigheid dat de verzoeker veroordeeld is wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet

vatbaar is voor directe, eenvoudige vaststelling, waartegen door de betrokkene niets kan worden ingebracht, was de verwerende partij niet verplicht de verzoeker te horen. Na de vaststelling van het bestaan van de veroordeling kon en mocht zij immers niets anders doen dan de aanvragen van de verzoeker afwijzen omdat hij de gestelde voorwaarden niet vervult.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. In een derde middel voert de verzoeker aan dat de redelijke termijn werd overschreden, aangezien de aanvragen dateren van juni 2007 en pas vier jaar later een beslissing werd genomen.

Beoordeling

11. De verzoeker heeft de aanvragen tot hernieuwing van zijn vergunningen ingediend op grond van artikel 48, tweede lid, van de wapenwet dat bepaalt dat "de vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven (...) sedert meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van deze bepaling, (...) vervallen (zijn) indien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 is aangevraagd bij de bevoegde overheid".

Volgens artikel 48, laatste lid, van de wapenwet is artikel 31 van deze wet niet van toepassing op de hernieuwingen bedoeld in artikel 48.

Artikel 31 van de wapenwet, dat de gouverneur verplicht om over de aanvragen tot het verkrijgen van een vergunning binnen vier maanden na de ontvangst ervan uitspraak te doen, is bijgevolg niet van toepassing op de aanvragen van de verzoeker.

Nu de wapenwet geen termijn oplegt voor het nemen van een beslissing over de aanvragen tot hernieuwing van wapenvergunningen, moet een redelijke termijn in acht worden genomen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat te dezen de redelijke termijn werd overschreden, heeft de verzoeker geen belang bij dit middel. Het gegrond bevinden van dit middel zou tot gevolg hebben dat de gouverneur geen bevoegdheid meer heeft om uitspraak te doen over de vergunningsaanvragen van de verzoeker. Het na een vernietigingsarrest te verlenen rechtsherstel houdt niet in dat de aanvragen van de verzoeker ontvankelijk en gegrond moeten worden verklaard, zodat een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing wegens een overschrijding van de redelijke termijn de verzoeker niet de gevraagde vergunningen zou opleveren.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin